

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobną za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 279.

Kraków, sobota, 30 listopada 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reko-
pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy
dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze-
syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł
z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata
porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Zamach na Tanger.

Anglelska próba nacisku na Hiszpanję.

(=) Sztokholm, 29 listopada. **Polityka angielska dokonała we środę w wielu punktach frontu śródziemnomorskiego posunięć, charakterystycznych dla jej metod i sposobów działania.**

Egiptowski minister wojny „nagle zmarł” we środę. Nagła i nieoczekiwana śmierć tego wybitnego ministra, odbywającego właśnie podróż służbową, zasili niewątpliwie nowymi materiałami falę pogłosek, kursujących w związku z tajemniczym zgonem premiera Husseina Sabry Paszy, zwłaszcza, że zarówno minister wojny, jak i poprzedni premier uchodzili za główną przeszkodę weciągnięcia Egiptu do wojny. Druga akcja obraca się dookoła hi-

szpańskiego Tangeru. Od pewnego czasu zaczynają się w Anglii ujawniać tendencje wzięcia pod angielską władzę Tangeru, celem odciążenia Gibraltaru, a co najmniej zmuszenia Hiszpanji do demilitaryzacji i przywrócenia „międzynarodowego statutu” tego miasta.

W Izbie Gmin podsekretarz stanu Butler złożył oświadczenie, mogące uchodzić za przygotowanie do uderzenia w tym kierunku, lub nawet angielskiego zamachu zbrojnego. Butler zapowiedział, że rząd planuje pewne kroki przeciwko „rzekomu” obecności włoskich łodzi podwodnych w porcie Tangeru. Zwraca się uwagę na tę kwestię rządowi hiszpańskiemu, który przecież

obecnie ponosi odpowiedzialność za ten port.

W związku z tem „Daily Express” zaprotestował właśnie we wtorek w sposób niezwykłe gwałtowny przeciwko włączeniu Tangeru do protektoratu hiszpańsko-marokańskiego, a również inne angielskie dzienniki od pewnego czasu omawiają w gwałtownym tonie tę kwestię.

Jednak — zapytuje organ lorda Beaverbrooka, czyniąc wyraźną aluzję do jakichś nowych planów zamachu — czy protesty tym razem wystarczą? Jak oświadcza w Londynie, międzynarodowy statut Tangeru posiada z powodu sąsiedztwa Gibraltaru żywotne znaczenie dla Anglii.

Szwajcarska artylerja przeciwlotnicza znów w akcji.

(=) Berno, 29 listopada. — Sztab armji szwajcarskiej informuje, iż w nocy z 26 na 27 listopada ukazały się nad terenem Szwajcarii zachodniej liczne obcy samoloty, które szybowały na znacznej wysokości.

Wlot miał miejsce na odcinku granicznym pasma Jura, przyczem samoloty leciały w kierunku południowo-wschodnim, zaś granicę południową Szwajcarii przecięły w kierunku północno-zachodnim. — W wielu miejscowościach przystąpiła do akcji artylerja przeciwlotnicza.

straty w tonażu okrętowym. Sytuacja obecna przedstawia się podobnie, jak w kwietniu 1917 r.

* * *

Jak donosi norweski dziennik „Dagbladet” kół miarodajne potwierdzają stratę następujących norweskich statków, będących pod kontrolą angielską: „Tiranna” (7.290 br. t. r.), „Simla” (6.031 br. t. r.), „Cubano” (5.810 br. t. r.), „Tancred” (6.094 br. t. r.) i „Tudor” (5.607 br. t. r.). Powyższe straty zaistniały na odcinku szeregu ostatnich miesięcy.

Zatopienie norweskich okrętów.

(=) Sztokholm, 29 listopada. „Svenska Dagbladet” przynosi szczegóły o losie szeregu okrętów należących do znanego norweskiego towarzystwa armatorskiego Wilhelmsa Wilhelmsena.

Według tych informacji od wybuchu wojny towarzystwo to straciło już 7 okrętów. MS „Douaine” zatonał 10 października, MS „Piranna” 22 września. Pięć okrętów zatopionych jeszcze poprzednio, mianowicie SS „Simla”, SS „Cubano”, MS „Tennessee”, MS „Tancred” i MS „Tudor” zostały wszystkie zaatakowane w angielskich transportach konwojowanych i zatopione.

(=) Nowy Jork, 29 listopada. Rejestr żeglugi morskiej komunikuje, że parowiec norweski „Princess Ragnhild” poj. 1.950 ton, mający 300 osób na pokładzie, najechał na minę koło wybrzeża Anglii i zatonał.

Szwajcarya wprowadza karty odzieżowe.

(=) Genewa, 29 listopada. W listopadzie br. wydano ludności poszczególnych kantonów szwajcarskich karty odzieżowe. W ten sposób Szwajcarya jest płatym krajem europejskim, po Niemczech, protektoracie Czech i Moraw, Holandji i Norwegji, który wprowadził u siebie system kart odzieżowych. W Belgji i Francji czynione są przygotowania do wprowadzenia w najbliższym czasie wspomnianych kart.

Na terenie Niemiec ukazały się w dniu 1 listopada 1939 pierwsze karty odzieżowe, przyczem do tego czasu ludność mogła się zaopatrywać w odzież i bieliznę na podstawie wydawanych przez władze kart zaopatrzenia.

Konsulat Generalny U. S. A. we Władywostoku.

Moskwa, 29 listopada. Od chwili zamknięcia większości zagranicznych konsulatów na terytorjum Z. S. R. R. w roku 1938 przyznawano obcym państwom przywilej zakładania tych placówek na zasadzie wzajemności. W związku z tem zwrócił się ostatnio rząd Stanów Zjednoczonych do rządu sowieckiego, z prośbą o zezwolenie na otwarcie konsulatu generalnego we Władywostoku. Wobec tego, że Sowjety posiadają na terytorjum USA konsulaty generalne w San Francisco, Nowym Jorku, agenturę konsularną w Los Angeles, prośba została przyjęta i wkrótce zostanie generalny konsulat otwarty. Kierownictwo jego zostanie powierzone pierwszemu sekretarzowi ambasady w Moskwie, generalnemu konsulowi Ward, który uchodzi jako wielki znawca spraw Dalekiego Wschodu. W ten sposób będą istniały we Władywostoku 4 generalne konsulaty a mianowicie niemiecki, japoński, chiński i amerykański.

Nowy ambasador sowiecki przybył do Berlina.

(§) Berlin, 29 listopada. Nowomianowany ambasador Związku Socjalistycznych Republik Rad w Berlinie, Włodzimierz G. Dekanosow przybył we czwartek w południe do stolicy Rzeszy.

Skargi na ołówkę cenzora.

(§) Sztokholm, 29 listopada. Bezprzekładne stosunki w cenzurze brytyjskiej, które uniemożliwiają jakakolwiek służbę informacyjną, poddał ostrej krytyce londyński sprawozdawca „Dagens Nyheter”.

W artykule pt.: „Wielkie zamieszanie w cenzurze brytyjskiej trwa” sprawozdawca donosi, że wskutek mieszania się cenzury brytyjskiej niemożliwym jest rzetelnie o skutkach wojny powietrznej nad Anglią, ani pod względem pozytywnym, ani negatywnym.

Wprawdzie prasa angielska gwałtownie występuje przeciwko cenzurze, podobnie, jak i korespondenci zagraniczni, działający w Anglii, jednak stosunki na tem polu są w dalszym ciągu beznadziejne.

Sprawozdawca pisze dosłownie: „Bezنادziejny chaos króluje niepodzielnie w angielskiej cenzurze zarówno pod względem jej współpracy, jak i jej organizacji”. Wprawdzie głównym przedmiotem ataków jest z natury rzeczy brytyjskie ministerstwo informacyj, jednak należy przypuszczać, że swoje linje wytyczne otrzymuje ono od brytyjskiego ministerstwa wojny, admiralacji, angielskiego ministerstwa lotnictwa, oraz od innych władz, które wyznaczają metody jego działania.

Londyński sprawozdawca „Dagens Nyheter” widzi szczególną drażliwość i niewłaściwość w niejednokrotnym traktowaniu sprawozdawców różnych krajów przez cenzurę. Amerykańscy dziennikarze są wyraźnie forytowani, a władze angielskie idą im stale na rękę. Natomiast dziennikarze krajów europejskich są w porównaniu z nimi upośledzani.

„Dagens Nyheter” zauważa w związku z tem ironicznie, że takie zachowanie się brytyjskiej cenzury pozostaje w jawnej sprzeczności z hasłami propagandy brytyjskiej, która nieustannie głosi, iż walczą w imię interesów Europy. Ludzie o samodzielnym myśleniu uważają, iż zakrawa na curlosus zakazywanie Jednym podawania informacji o faktach, które drudzy mogą podawać bez przeszkód. Odnosi się to szczególnie do służby sprawozdawczej przedstawicieli neutralnych krajów europejskich.

Rozwiązanie rad gminnych we Francji.

Zurych, 29 listopada. Donosiliśmy niedawno temu, że w licznych miastach francuskich zostały rozwiązane rady gminne przez rząd francuski, obecnie zaś dokonano dalszych pociągnięć w tym kierunku, rozwiązując rady miast Boulogne sur Mer i Amiens, oraz zastępując je upomocnionymi urzędnikami. Dymieję otrzymał również b. minister spraw wewnętrznych Jorj Mandel, jako burmistrz gminy Soules sur Mer (Gironde).

300 żydów zginęło w katastrofie parowca „Patria”.

(§) Sztokholm, 29 listopada. Z angielskich kół informują, że w związku z zatonięciem angielskiego parowca „Patria” pojemności 13.000 t., na którego pokładzie znajdowali się przybyli do portu w Halifax emigranci żydowscy miało rzekomo zgi-

nąć 300 osób.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż 22 osoby zginęły wskutek eksplozji, po której statek zatonał. O 254 osobach brak wszelkich wiadomości i uważać je należy, jako zaginione.

Serja napadów rabunkowych na linii Petsamo.

(=) Helsinki 29 listopada. Według informacji organów bezpieczeństwa Finlandji, działają od pewnego czasu bandy rabusiów napadające na transporty towarów na odcinku Lillnahamari-Rioranjen, przyczem obrabowują je.

W ostatnich czasach zgłoszono policji najmniej jak 796 takich napadów rabunkowych i kradzieży, o czem poinformował prasę inspektor policji fińskiej Laplandji — Koponen.

Linja biegnąca wzdłuż morza Lodowatego t. zw. droga Petsamska ciągnie się na

przeźwrozi 581 km, przyczem stale jej patrolowanie jest bardzo utrudnione, bowiem obszary północnej Finlandji są rzadko zaludnione.

W tych warunkach staje się niemożliwym delegowanie patroli policyjnych, któreby objęłyby tak znaczne przestrzenie. Wychodzący w Helsinkach dziennik „Ilta Sanomat”, domaga się, aby władze skończyły wreszcie z tym fatalnym atosem w fińskiej Alasce. Dziennik proponuje, aby wręczyć oddziały wojskowe do walki z przestępcami.

Zatopiono 2 brytyjskie statki transportowe na Oceanie Indyjskim.

Sztokholm, 29 listopada. Z Canberra donosi Reuter, o zatopieniu z końcem ubiegłego tygodnia na wodach Oceanu Indyjskiego brytyjskiego statku handlowego „Port Brisbane” pojemności 10.812 br. t. r.

W uzupełnieniu tej wiadomości komunikuje australijski minister marynarki o przybyciu do jednego z portów australijskich wojennego statku australijskiego z 27 rozbitkami z okrętu „Port Brisbane”. Zatopiony parowiec rejestrowany był w Londynie.

Jak donosi Reuter uzupełniająco w związku z zatopieniem parowca brytyjskiego „Port Brisbane” (10.612 ton), atak odbył się w porze nocnej. Okręt niemiecki zniszczył najpierw ogniem stację nadawczą i mostek kapitański, poczem unieruchomił ster. Wobec tego załoga opuściła „Port Brisbane” a wszyscy zajęli miejsca w trzech łodziach ratunkowych. Pasażerów dwóch łodzi ratunkowych wziął na pokład okręt niemiecki, rozbitków z trzeciej łodzi przyjął później pewien australijski okręt wojenny. Okręt niemiecki oddalił się po zatopieniu „Port Brisbane”.

Kiedy australijski okręt wojenny poszukiwał za dalszymi rozbitkami z „Port Brisbane”, zaleziono pustą łódź ratunkową brytyjskiego parowca handlowego „Melmoa” (8.011 ton). Reuter sądzi, że „Melmoa” został również zatopiony przez okręt niemiecki a załoga wzięta do niewoli.

Nowe straty okrętowe Anglii.

(=) Sztokholm, 29 listopada. Reuter widział się ponownie zmuszonym do zakomunikowania o stracie kilku nowych okrętów.

Parowiec angielski „Ovington Court” pojemn. 6.095 ton, według doniesienia z Durbanu w południowej Afryce, osiadł na mieliźnie i uległ zniszczeniu. Czy to „utknięcie na mieliźnie” było spowodowane akcją nieprzyjacielską, Reuter nie mówi.

Dalej na Atlantyku został storpedowany szwedzki parowiec „Veronica”, pojemn. 1316 ton, jadący w służbie angielskiej. 17 ludzi załogi miało ponieść śmierć.

Również jadący w służbie angielskiej parowiec grecki „Eugena Cambanis” pojemn. 3.470 ton, którego sygnały S. O. S. zostały przejęte przez amerykańską radiostację Mackay jest objęty pożarem i pedzony przez fale na Oceanie Atlantykim.

Podobnie jak w kwietniu 1917 roku...

Sztokholm, 29 listopada. Na posiedzeniu Izby Gmin zdobył się rząd Churchilla na oświadczenie, z którego wynika, że obecna sytuacja Anglii w wojnie morskiej przy udziale łodzi podwodnych przedstawia się podobnie tragicznie jak w r. 1917. Mówiase w sposób dobitny o poważnych szkodach, jakie Anglija ponosi w wojnie powietrznej i morskiej, przyznał się minister Greenwood, iż Anglija poniosła bardzo ciężkie

Ks. Sayoni.

Ostatni doradca cesarza.

Kraków, 29 listopada. W ub. niedzielę zmarł — jak donosiliśmy — w 92 roku życia jeden z najwybitniejszych mężów stanu Japonii, który przez kilkanaście lat ściśle współpracował ze wszystkimi rządami japońskimi, zwłaszcza w epoce, kiedy Japonia wprowadzała u siebie nowy ustroj parlamentarny.

Stanowisko jednak ks. Sayoni było z innych powodów w Japonii bardzo ważne i można powiedzieć prawie, że jedyne w swoim rodzaju, należał on bowiem do cesarskiej rady, to jest do koła reprezentantów tych rodzin, które od wieków dostarczały cesarzowi najbliższych współpracowników i doradców nie piastujących wprawdzie żadnego oficjalnego urzędu, ale mających największy wpływ na tok spraw państwowych. Instytucja ta pochodzenia staro-japońskiego, zwana „Genro”, została milcząco zaakceptowana również przez konstytucję prowadzoną na wzór zachodniej Europy. Z liczby hezycy tych „Genro” jest ks. Sayoni ostatni.

Już jako młodzieniec 17-letni poświęcił ks. Sayoni cały swój czas zagadnieniom politycznym, a długi jego pobyt we Francji, trwający od roku 1870-80 wywarł na jego mentalność duży wpływ. Książę powróciwszy do kraju, stał się gorącym zwolennikiem parlamentaryzmu i odegrał jako taki dużą rolę w decydującej chwili w dziejach japońskich. Był on w tym czasie ściśle współpracownikiem ministra Ito. W roku 1905 był premierem, a następnie w roku 1911. Brał on udział w konferencji pokojowej w Paryżu po wojnie światowej i wtedy już był jedynym pozostałym „Genro”. Ale i później brał żywy udział w życiu parlamentarnym, wchodząc 15 razy do różnych gabinetów. Jak wspomnieliśmy, był ks. Sayoni wybitnym współpracownikiem przy tworzeniu konstytucji japońskiej, której właściwym twórcą był ks. Ito. Trzeba zaznaczyć, że Sayoni pozostawał silnie pod wpływem tego ostatniego, a również stosunki rodzinne z domem Sumitomo, posiadającym jeden z największych koncernów finansowych w Japonii, odbiły się na jego postępowaniu.

Na miejsce wymierzających dawnych doradców cesarza „Genro” wchodził powoli na to stanowisko wszyscy urzędnicy, a mianowicie ochmistrz cesarskiego dworu, wielki pieczętarsz cesarski i prezes tajnej rady stanu. Obecnie po zgonie ks. Sayoni obejmą ci trzyz zastawienie rolę dawnych doradców „Genro”.

Tradycyjna Japonia — mimo całego postępu — trzyma się zasadniczo wytyczonych, wskazanych jej przez jej historię. Nie zadowiła, że wyjątkowo stanowią ks. Sayoni polegającego przedewszystkiem na jego pochodzeniu. Rodzina jego należała od wieków do najbardziej wpływowych ściśle współpracujących z domem cesarskim.

Jakkolwiek dawno już liczono się ze śmiercią starszaka, to jednak zgon jego wywołał w całym państwie bardzo silne wrażenie.

Dalsze kredyty na obronę Irlandji.

(-) Sztokholm, 29 listopada. Jak donoszą z Dublinu, parlamentowi irlandzkiemu przedłożono wniosek o dodatkową zatwierdzenie 3 milionów funtów na obronę kraju. W ten sposób ogólne wydatki na obronę kraju zostały podwyższone do wysokości około 6 1/2 milionów funtów.

Złamane skrzydła.

W natłoczonym i dusznym przedziale III-ciej klasy osobowego pociągu siedział wlepiony w kart starszy o wyszarzałej, szarobrodzawej twarzy mężczyzna. Wyblakłymi, smutnymi oczyma patrzył w dół za okna na rozpromienione w blaskach słońca pola i lany, a na ustach jego zarysowywał się zwolna grymas bólu czy cierpienia.

„Wiesznie to samo” — myślał. — „Praca monotonna, jednostajna. Szary bezbarwny byt. Ustawiczna niezgłębiona pustka. Nędzne życie!” — Zapalił kieszkiatego papierosa, zaciągnął się dławiającym dymem. — „A kiedyś marzyłem o sławie” — ciągnął wążek myśli — „ha! przebrzmiałe, minione sny!” — uśmiechnął się blade.

Nagły druzgocący huk targnął wagonami. Runęły strzaskane kawałki szkła i żelaza.

W zapadłej, starej kurnej chałupie leżał ciężko ranny. Nie wiedziano kim jest i skąd pochodził. Gospodarze znaleźli go nieprzytomnego w polu po katastrofie kolejowej i przywieźli do domu.

Nie znalaziono przy nim nic, żadnych papierów, ani pieniędzy tylko stary wygryziony ołówek tkwił w kieszeni wytartej marynarki.

Nie mieli pieniędzy na wezwanie lekarza, leżał więc w brudnych betach i jeżał. Z głowy, opatrzonej szmatkami, sączyła się purpurowa struga krwi. Mijały dni, tygodnie, miesiąca — a on z wolna wracał do zdrowia. Z czasem zaczął nawet mówić. Ale, gdy pytano go, kim jest — nie wiedział. Za to w wielu długie rozmowy o motorach, silnikach, samolotach, bał o jakichś wielkich zawodach. Snuł bańskie i szczęśliwe w słowie. Poczciwi włóczęgie klawali głowami, przytakiwali obojętnie, ale o czym ten dziwak gadał, to właściwie nie wiedzieli.

Zmiana w admiralicji angielskiej.

Berno, 28 listopada. Dotychczasowy dowódca Home Fleet sir Charles Forbes został z dniem 1 maja 1941 mianowany zastępcą admirała sir M. C. Dumbbar-Wasmit, komendanta Plymouth.

Jakkolwiek nowa nominacja nie spotkała się dotychczas z odpowiednimi komentarzami, to jednak chodzi tutaj zapewne o pewnego rodzaju degradację admirała Forbes.

Tajemniczy pożar w Sztokholmie.

Sztokholm, 29 listopada. Szwedzki przemysł poniósł w ubiegłą środę poważne straty wskutek pożaru fabryki celulozy w Sztokholmie, która w niespełna trzy godziny zmieniła się w gruz i popiół.

Kilku strażaków ogniowych uległo znaczącej w skutku pracy w kłębach gęstego dymu. Wysokość szkód ocenia się na sumę pół miliona koron szwedzkich. Dotychczas nie udało się ustalić przyczyny tego tajemniczego pożaru.

Zakłady uzbrojeniowe pod Burntisland zbombardowane.

Bombardowanie Londynu i Avonmouth.

Berlin, 29 listopada. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Baterie dalekonośne marynarki wojennej wzięły ponownie pod ogień koncentracje okrętów w porcie w Dover.

Stać nieopomyślna pogoda ograniczyła działalność lotnictwa. Mimo to samoloty bojowe zrzuciły bomby w nocy na 27 listopada i wczoraj za dnia na Londyn i Avonmouth. Jeden samolot bojowy zaatakował przy zapadającym zmierzchu zakład zbrojeniowy pod Burntisland w niskim locie i uzyskał dwa trafienia w wielką halę montażową. Dalej bombardowane były Grimsby, lotnisko Great-Driffeld i lotnisko pod Lincoln. Udało się uzyskać kilka ciężkich trafień.

Ostatniej nocy kilka brytyjskich samolotów uszkodziło w Niemczech zachodnich przez zrzucenie bomb pewną ilość domów mieszkalnych. Cztery osoby cywilne zostały zabite, kilka rannych.

Cztery samoloty nieprzyjacielskie zostały zestrzelone, pięć samolotów niemieckich zaginęło.

Niemiecki nalot na Plymouth.

(S) Berlin, 29 listopada. Według meldunków, nadesłanych do naczelnej komendy armji niemieckiej, niemieckie eskadry bojowe zaatakowały w nocy na 28 listopada ważne obiekty wojenne w Plymouth.

Liczne i wielkie pożary stanowią dowód skuteczności ataku.

Reuter o nalotach na Anglię.

(-) Nowy Jork, 29 listopada. United Press donosi z Londynu, że w nocy na czwartek przedmiotem niemieckich ataków bombowych było jedno miasto na południowo-zachodnim wybrzeżu Anglii. Bombowce niemieckie ukazywały się nad miastem w odstępach zaledwie 10-minutowych, zrzucając bomby zapalające i rozpryskujące. Zburzonych zostało „kilka domów” i wyrządzono „pewne szkody”.

Również Reuter przyznaje, że w nocy na czwartek panowała „nieprzyjacielska działalność lotnicza” nad pewnym miastem w

południowo-zachodniej części Anglii, oraz nad Londynem i jego przedmieściami.

„Ataki na miasto na wybrzeżu południowo-zachodnim” — jak donosi urzędowe brytyjskie biuro informacyjne — „rozpoczęły się wkrótce po nastaniu ciemności i trwały do godz. 1.30 czasu brytyjskiego. Ataki na Londyn trwały przez całą noc z przerwami. Na obu tych terenach wyrządzono szkody w domach mieszkalnych, budynkach i spichrzach, które trafiono ciężkimi bombami”.

„Pozatem — donosi w dalszym ciągu Reuter — kilka bomb zrzucono nad Anglię, wschodnią i nad południowo-wschodnimi częściami Szkocji”.

Trzy angielskie okręty trafione przez włoskie bomby.

Bitwa morską angielskich i włoskich sił morskich.

Rzym, 29 listopada. Włoski komunikat wojskowy z czwartku brzmi następująco: Główna kwatery armji włoskiej komunikuje:

Na francisz greckim wojska II armji podjęły w ciągu dnia wczorajszego na rozmaitych miejscach ukoronowane sukcesem kontrataki. Dwie eskadry lotnicze, obejmujące kilkaset maszyn, współpracowały na terytorium obszaru z siłami lądowymi i pozatem bombardowały następujące nieprzyjacielskie obiekty: lotnisko w Cozani, gdzie 9 samolotów zostało zniszczonych, z których pięć spłonęło, lotnisko we Florinie, gdzie pięć samolotów myśliwskich typu PZL podpalono, jak również dwa zez w Florinie. Wszystkie włoskie samoloty powróciły do swych baz.

Jedną z włoskich formacji marynarki weszła z kontakt wczoraj popołudniu w czasie podróży na południe od Sardynji z angielską eskadrą, płynącą od zachodu, która składa się z kilku okrętów liniowych, jednego lotniskowca i licznych krążowników. Podczas walki okręty włoskie pewnie trafiły i uszkodziły krążownik ty-

tu „Kent” i krążownik typu „Birmingham”. Nieprzyjacielski pocisk trafił jeden z włoskich krążowników „Fieme”, ale nie eksplodował. Jeden z włoskich kontrtorpedowców „Lanciere” został ciężko trafiony i odholowany do pewnej bazy. Artylerja przeciwlotnicza włoskich jednostek zestrzeliła dwa nieprzyjacielskie samoloty.

Podczas gdy po zastanowieniu ognia nieprzyjacielska eskadra szybko oddaliła się w kierunku południowo-wschodnim została pewnie doświetlona ok. 200 km od Sardynji przez włoskie formacje bombowe S 79, w otoczeniu samolotów myśliwskich. Lotniskowiec, jeden okręt liniowy i krążownik zostały trafione bombami ciężkiego kalibru. Przez przeprowadzony następnie wywiad lotniczy skontrolowano, że 6 okręt liniowy stał na miejscu, płonąc.

W zapaśniętym walce powietrznych między włoskimi myśliwcami a samolotami startującymi z lotniskowca, zestrzelono pięć nieprzyjacielskich samolotów. Jeden włoski samolot CR 42 i jeden samolot wywiadowczy nie powróciły do swych baz.

Na Czerwonym Morzu jedna z włoskich łodzi podwodnych „Galileo Ferraris” wystrzeliła w dniu 26 bm. trzy torpedy przeciwko trzem płynącym w konwoju parowcom. Wszystkie trzy parowce zostały celnie trafione i zatopione.

De Gaulle znnowu w Londynie.

Berno, 28 listopada. Po trzymiesięcznej nieobecności zjawiał się w Londynie samozwańczy generał de Gaulle, który w międzyczasie z różnym powodzeniem starał się oderwać od republiki francuskiej różnej jej kolonje. Znalazłszy się w Londynie przemówił generał de Gaulle przez radio do Francuzów, a pozatem miał konferencję z Churchillem na pewnym śniadaniu.

Mniej świąt dla robotników angielskich.

Berno, 29 listopada. Poważne skutki na lotów na przedsiębiorstwa przemysłu wojennego i stad wynikające utrudnienia produkcji, zmusza władze angielskie do nadrobienia tych strat w inny sposób, a mianowicie przez ograniczenie świąt robotników na Boże Narodzenie i Nowy Rok. W związku z tem wezwano Ministerstwo Pracy wszystkich robotników, czynnych w przemyśle wojennym, aby obchodzili tylko jeden dzień świąt. Równocześnie ogłosił urząd Skarbowy w Szkocji, że wszystkie banki w Anglii, w Walji i północnej Irlandji podejmą w drugi dzień świąt pracę. Więc i utaj odpada zwykle święta w poprzednich latach obchodzone uroczyscie.

Waluta rublowa w państwach bałtyckich.

Moskwa, 29 listopada. Z natychmiastową ważnością nastąpiło wprowadzenie waluty rublowej, obok dotychczasowych środków płatniczych w państwach bałtyckich, wcielonych do Z. S. R. R.

Kurs obrachunkowy ustalono jak następuje: 1 lit = 80 kopiejek, 1 lat = 1 rubel, 1 korona estońska = 1,25 rubla.

Równocześnie nastąpi wyrównanie płac, czynszów, podatków i innych opłat w trzech republikach bałtyckich według ustaw, obowiązujących w całym Z. S. R. R.

jego życia... Oto nazajutrz miał rozpocząć lot dookoła świata.

Nieprzeliczone tłumy zaległy lotnisko. Na masztach powiewały sztandary. Zgiełk i wrzawa panowały wszędzie.

Wrzese w hangaru wytoczono olbrzymi aparat. Jak obwieścili megafony, został on skonstruowany według wyłącznych planów Skierskiego. Dumnie polyskiwały srebrzyste skrzydła samolotu, mienily się miliardem srebrnych iskier smigła potężnego trójmotorowca.

Ukazał się Skierski — bożyszcze tłumów, najznakomitszy lotnik Ameryki, demon szybkości. Lekkim sprężystym kiem przeszedł przez pole i wszedł do aparatu. Ostatnie uściski dłoni, okrzyki rozentangzowanej publiczności i gigant wzbil się w przestrzeń. Długo stały jeszcze tłumy, zapatrzone w maledzącego na horyzoncie srebrnego ptaka.

W małym kresowym miasteczku, jak zwykle w dzień powszedni wyszła pani Pawlusiowa na zakupna. A smutna była i przybita — mąż zginął w kolejowej katastrofie — nawet zwłok jego nie odnaleziono — to też do domu Pawlusiów zawitała nędza.

Bo zawsze chociaż był tam tylko tym pisaćczykiem w gminie, to jednak miała pensylka dawała jakie takie możliwości życia. A dziś? Znikąd pomocy! Dzieci przestały chodzić do szkoły, ona zaś prasowała, prała, szyła i w ten sposób wlokła nędzny żywot.

Przy straganie z jarzunami gawędziły jak zwykle kumoszki. Jedną z nich trzymała w ręku jakąś gazetę, wymachując nią na panią Pawlusiową.

— Chodź-no pani tu! Dyć mąż pani żyje! — Słaby uśmiech przewinał się po ustach kobiety.

— Ee! głupstwa gadacie, pani Kanarkowa. Ale patrzcie, przecie to on tu na fotografii — ino że czytać nie umiem... Pawlusiowa spojrzała na gazetę. Okrzyk radości wydarł jej się z piersi.

Tak, to on! Jej mąż! A jaki elegancki!

przez zasnutę łzami oczy zaczęła czytać: „Sławny as lotnictwa amerykańskiego Zygmunt Skierski rozpoczął dziś swój lot dookoła ziemi...”

Gazeta wypadła jej z ręki. Szloch wstrząsnął ciałem. Tysiące skłębionych myśli przelatywało w hukiem huraganu przez głowę. Opuściła ręce. Potem stała tak długo wpatrzona w te dziwnie znajome rysy i tylko łzy spływały jej po policzkach.

Ocean ryczał grzmotem swych spienionych fal. Zgubiony między niebem a wodą w błękitno-seledynowym bezkresie płynął srebrzysty ptak. Zygmunt Skierski prowadził pewną dlonią maszynę.

Spojrzał na biegnące po licznikach strzałki:

— Za dwie godziny ukończy lot — myślał. — I znów jedno zwycięstwo nad naturą! Serce wypełniała duma. Nagle przez zmęczony mózg przeleciała jakaś myśl złowroga. Potem przemieniła się w wizję: Małe miasteczko. Zakurzone brudne uliczki, jakieś nawpół rozwałony domek i na nim tabliczka:

— GMINA.
Nędzny stół — porozrzucane papiery, ołówki, kalki...

Reka dzierzająca ster zadrżała... Aparat zmógł lot... Na moment oponał się, ale uparta mara znów wróciła... Mały pokoik... chuda, szara twarz kobiety.

Reka dygoce... Jakiś ból dotkliwy przesywa mózg... Gmina... wiruje przed oczyma.

Aparat wali wdół. Jaskrawy przeblysk świadomości — śmierć, lecz ręka nie działa... mózg już nie zna tajemników cyfr...

Tak! to ja nazywam się Pawlusiak, nie Skierski. Rwący, wstrząsający ból, krew wali potokami w żyłach, coś dusi za gardłem...

Dłoni chwytają jeszcze stery. — Naprawdę... Pawlusiak — pisarz gminny z Kodylewa...

Samolot dotyka wody. Kładzie się...

Sylwetki polityczne.**Lord Craigavon.**

Kraków, w listopadzie. Ostatnio umarł premier północnej Irlandji lord Craigavon w wieku 69 lat. Północna Irlandja stanowi w Anglii jedną z najtrudniejszych placówek politycznych z powodu sąsiedztwa z wolnym państwem irlandzkim, to też stanowisko premiera północnej Irlandji również należy do niezwykle zaufanych placówek angielskiej maszyny państwowej.

James Craig zajmował się od młodości polityką, w roku 1906 został wybrany jako poseł unionistów do Izby Gmin. Zyskał on sobie zasługi dla Anglii organizując łącznie z lordem Carson opozycję przeciwko nacjonalistom irlandzkim w prowincji Ulster. Gdy w roku 1913 parlament angielski uchwalił ustawę o samorządzie Irlandji Home-Rule, oświadczył on wraz z Lordem Carson, że **prowincja Ulster sprzeciwi się wprowadzeniu tej ustawy w życie z bronią w ręku.** Wojna światowa odłożyła załatwienie tej sprawy na dalszą metę. W roku 1916 otrzymał lord Craigavon stanowisko szefa skarbu królewskiego dworu, w latach 1919—20 był on sekretarzem parlamentarnym ministra pensji, a następnie 1921 sekretarzem finansowym admiralicji. W międzyczasie została ustawa o Home Rule ostatecznie przyjęta dla Irlandji, z tem jednak, że **prowincja Ulster stanowić będzie osobną jednostkę administracyjną, a nawet będzie posiadała własny parlament.** Gdy w roku 1921 zostali wybrani posłowie do tego nowego parlamentu, Craigavon zrezygnował ze swego stanowiska w Izbie Gmin i przy stworzeniu rządu Ulsteru został premierem. Na stanowisku tem pozostawał przez 19 lat. W roku 1927 został James Craig podniesiony do godności para angielskiego i otrzymał nazwisko lorda Craigavon.

Obecnie przedstawia parlament Ulsteru nowego kandydata na stanowisko premiera Ulsteru angielskiemu królowi do zatwierdzenia.

Zwłoka w opublikowaniu deklaracji rządowej w Sofji.

Sofja, 29 listopada. Dyskusja w bułgarskim parlamencie, odnosząca się do ostatniej mowy tronowej króla bułgarskiego, która trwa już od kilku dni, ma być zakończona w bieżącym tygodniu a to przez zwykłą w takich wypadkach deklarację premiera, względnie ministra spraw zagranicznych.

Z uwagi na sytuację międzynarodową istnieje tendencja do przedłużenia dyskusji jeszcze na następny tydzień, aby deklaracja rządowa nie okazała się przedwcześnie.

Nowy premier północnej Irlandji.

Berno, 29 listopada. Jak donoszą z Belfast, został dotychczasowy minister finansów Andrews mianowany po zgonie lorda Craighavona premierem północnej Irlandji, aż do chwili, kiedy jednolita partja Ulsteru nie wybierze nowego przewodniczącego.

Niema bezrobotnych w Lyonie.

Vichy, 29 listopada. Przemysłowe miasto Lyon, które po zawieszeniu broni liczyło 20.000 bezrobotnych, dziś niema ani jednego człowieka bez pracy. Wszyscy poszukujący pracy zostali w ciągu ostatnich tygodni zatrudnieni w przemyśle prywatnym, względnie przy wielkich robotach publicznych w okolicy miasta.

W kilku wierszach.

Mussolini, jak urzędowo komunikują, odbędzie w dniu 30 listopada radę ministrów. Na porządku dziennym tego najbliższego posiedzenia znajduje się szereg ważnych punktów. * * *

Sowiecka agencja „Tass“ donosi z Londynu, że delegacji mieszkających w Londynie, zmuszonych do szukania schronienia przed niemieckimi atakami powietrznymi na dworcach kolei podziemnej, zamierzają zwołać centralną konferencję tych warstw ludności. * * *

Przywódca angielskich związków zawodowych Citrine oświadczył w Nowym Orleanie w Stanach Zjednoczonych, że wskutek bombardowań produkcja Anglii nie może być utrzymana na planowanej wysokości. * * *

Admirał Hasegawa, członek najwyższej japońskiej rady wojennej, został mianowany generalnym gubernatorem Formozu.

Ocena zapasów kukurudzy w Rumunji.

Bukareszt, 29 listopada. Rząd rumuński zastanawia się nad możliwością wprowadzenia jednego dnia w tygodniu, w którym ludność spożywałaby jedynie potrawy z kukurudzy. W tymże dniu miałyby wypiekać chleb z domieszką mąki kukurydzianej względnie wprowadzić spożycie kołaczy kukurudzianych, które zresztą należą do codziennej strawy rumuńskiej ludności rolniczej.

Według danych rumuńskiego ministerstwa rolnictwa uprawiono tegorocznej jesieni 2 miliony hektarów pod uprawę pszenicy ozimej.

Londyńska straż pożarna w akcji.

Po nalotach na Londyn straż pożarna stolicy Anglii musi nieraz interwenjować. Zdjęcie nasze przedstawia oddział londyńskiej straży podczas gaszenia ognia powstałego w pewnym domu składowym po nalocie bombowym.

Horia Sima wydaje zarządzenia wyjątkowe

Bukareszt, 29 listopada. Zapowiedziane przez przywódcę legjonistów Horię Simę w drugim środowym apelu zarządzenia wyjątkowe zostały opublikowane już we wczesnych godzinach porannych w czwartek.

Zarządzenia te przewidują za naruszenie wolności osobistej, mieszkania, względnie własności, kary od 5 do 20 lat przymusowych robót. Planowanie mordu będzie karane śmiercią. Równocześnie zaostrzono kary za sprzeniewierzenie pieniędzy z kas publicznych. Za defraudację do miliona leji nakładana będzie kara od 5 do 25 lat, a za sprzeniewierzenie kwoty ponad milion lei — kara śmierci. Sady zobowiązane są wydać wyrok w ciągu dziesięciu dni.

W związku z zastrzeżeniem całego szeregu ludzi, odpowiedzialnych za zamordowanie przywódcy ruchu legjonowego Codreanu rumuński szef państwa Antonescu wydał w nocy na czwartek **ochronne zarządzenia wojskowe.**

W Bukareszcie tematem rozmów nie jest już skazanie morderców Codreanu. Rozmowy toczą się raczej dookoła możliwości dalszej akcji indywidualnej, która według komunikatów dzienników z czwartku, została kategorycznie odrzucona zarówno przez rząd, jak i przez kierownictwo ruchu legjonowego.

Zaznacza się przytem, że akcja środowa, której pełne rozmiary nie są jeszcze dokładnie przejrane, nie odnosi się do policji legjonowej, ale do pewnej grupy legjonistów, złączonych w t. zw. dziki korpus. W szczegółach sprawy tego czynu nie są znani.

Jorga zastrzelony przez legjonistów.

Bukareszt, 29 listopada. Jak dowiadujemy się we czwartek znaleziono na szosie, wiodącej z Bukaresztu do Ploesti zwłoki profesora Michala Jorgi.

Jorga, jak wiadomo, był w latach 1931 i 1932 premierem, a potem jako członek rady regencyjnej i dawny wychowawca Karola wywierał niemały wpływ na politykę rządową. Ruch legjonowy ostro zwalczał prof. Jorga. Na skutek skargi o znieważenie, Jorga uzyskał w marcu 1938 r. skazanie Codreanu na karę sześciu miesięcy więzienia.

Jorga, podobnie, jak i inne osobistości reżimu Karola, został we środę aresztowany w swem mieszkaniu przez legjonistów i odtransportowany. Ze strony urzędowej nie podano dotychczas komunikatu o znalezieniu zwłok Jorgi.

Jakuci — ginący lud.

(Stan) Kraków, w listopadzie. W śnieżnej pustyni, między wschodnią Syberją a brzegami oceanu Lodowatego północnego, żyje plemię Jakutów, ludu skazanego na zagładę. Zwolna, ale bez przerwy, wymierają Jakuci.

Około 1880 roku było ich ponad 800 tysięcy, obecnie zmniejszyła się ta liczba do 100 tysięcy. Jeszcze jeden wiek i prawdopodobnie Jakuci zginają z powierzchni ziemi. A mietylko im grozi zagłada; także inne ludy Syberji północnej, **Tunguzi, Czukczowie i Samojedzi skazani są na wymarcie.**

Główną przyczyną ich wymierania jest zimno, dochodzące w tych stronach rokrocznie do 80 stopni Celsjusza poniżej zera, czyniące gubernję Wierchojańską najmniejszym okregiem ziemi. **Mrozom towarzyszą nieodłącznie głód i liczne choroby, pochodzące z brudu i braku kultury.** Straszliwe mrozy pociągają za sobą corocznie szereg ofiar, szczególnie t. zw. „purga“, t. j. śniegową trąba powietrzna. Nieraz śniegi zasypują wtedy całe osiedla, powodując śmierć głodową żywcem pogrzebanych. Bieda również karawanom, które w drodze straszliwa „purga“ zaskoczy. **Przeciw lodowym podmuchom takiego huraganu nie ochroni żadne futro.** Zaním mroźny wicher przestanie dać, już ludzie i zwierzęta pociągowe, psy i renifery, są skostniali na śmierć.

Także dzikie zwierzęta stają się w zimie straszliwie nieprzyjacielami człowieka. Szczególnie groźne są wilki i niedźwiedzie, wychodzące z tajgi, syberyjskiego lasu pierwotnego. **Stada wilków, gnane głodem, rzucają się nieraz na całe karawany.** Nawet strzały, kładące pierwsze ich szeregi, nie są zdolne napastników odgnać.

Nieraz wilki trzymają w obleżeniu całe wsie, atakując zwłaszcza dalek wysunięte domy. Zdarzały się wypadki, że mieszkańcy obleżonej wsi, po wyczerpaniu zapasów amunicji, ulegali w walce ze stadem.

Niebezpieczne są także niedźwiedzie, które najczęściej w pojedynkę zagładają do wsi. **Gdy zima trwa dłużej niż zwykle, niedźwiedzie budzą się ze swego snu.** Czasem

Jakuci zwabiają je umyślnie do swych osiedli, rzucając na drogę kawały zmarłego mięsa reniferów. Kiedy niedźwiedź zwabiony przybędzie, Jakuci witają go morderczym ogniem karabinowym. Inny, zgola barbarzyński sposób Jakutów polowania na dzikie zwierzęta jest następujący:

Ostre kawałki stali oblepia się tłuszczem i miesem, tworząc w ten sposób przynętę. Kiedy zwierzę poże odrzucone mięso, stał przybija mu wnętrzości i zwierzę ginie w okropnych męczarniach. Dokoła w ten sposób ubitej sztuki gromadzi się ludność danej wsi, dając okrzykami wyraz swej radości z powodu uzyskania pokarmu na jakiś czas.

Pożywieniem Jakutów jest przeważnie mięso reniferów, zwierząt dzikich i ryb. **Chleb należy tutaj do niezwykłych delikatesów,** gdyż ludność jest skazana wyłącznie na dowóz zboża z południowej Syberji. Zwykle trzy albo cztery razy do roku odchodzą z Jakucka, głównego miasta tej śnieżnej pustyni, karawany z żywnością dla dalekiej północy, ale nie zawsze dochodzą one do miejsca swego przeznaczenia. **Czasem zapadają się ciężkie sanie w zasypany śnieżną, z których nieraz zaledwili ludzie i zwierzęta mogą się uratować.**

Mieszkańcy okolic północnych, szczególnie zesłańcy polityczni, odczuwają nieprzybycie transportu mąki bardzo dotkliwie. Skazani wyłącznie na mięsne pożywienie, ulegają różnym swoistym chorobom.

Te same choroby prześladują także Jakutów, o których nie można powiedzieć, by byli przyzwyczajeni do jednostronnie mięsnego pożywienia. Inną plagą Jakutów są **choroby zakaźne, mające swe źródło w niezwykłym brudzie tych ludzi.** O pomocy lekarskiej nie można tam prawie mówić, gdyż na każdego lekarza w okregu Wierchojańska przypada do obsłużenia obszar, wynoszący przeszło 10 tysięcy kilometrów kwadratowych. W tych warunkach jest dla lekarza fizyczna niemożliwością odwiedzić każdą wieś swego okregu, chociażby raz do roku.

W te to najniebezpieczniejsze okolice ziem zsy-

łano rosyjskich przestępców politycznych, skazując tych inteligentnych ludzi na powolne zamieranie wśród barbarzyńskich plemion.

Z DNIA.**Telefon.**

Kraków, 29 listopada.

Telefon jest świetnym wynalazkiem cywilizacji, niemniej jednak może spowodować morderstwo albo ciężkie wypadki morderstwa.

Dzisiaj rano o godzinie piątej dzwoni telefon. Wyrwam się przemocą Morfeuszowi z ramion i głosem życzliwym (gdyż mógłby to być inspektor policji kryminalnej) pytam:

— Kto tam?

— Tu mówi Dyndalski...

Uszczyptałem się w tydkę, aby nie zepsuć własnej słuchawki i powiedziałem:

— Niech pan uważa, aby pan nie dyndał na własnych szelkach.

Zdrzemnąłem się chwilę, gdy znowu telefon zaryczał mi nad uchem. Tym razem usłyszałem sześciot niewieści:

— Halo!.. czy zakład kosmetyczny?

— Nie, tu krematorjum.

— Ach, to doskonale! Nigdy nie mogłem trafić na ten numer.

— A czego szanowna pani sobie życzy? — zapytałem zdziwiony, wierzgając z radości dółnemi kończynami.

— Przecież szukam już tak dawno kremu „Jamajka“...

— Aha! To taki wypalany z watroby nieboszczyka — odpowiedziałem, zdumiewając się nad inteligencją kobiecą w interpretacji krematorjum.

— Co? Co pan powiada?! A to oszuści!

A zapewniali mnie, że jest czysto roślinny.

— Ależ to pomyłka, szanowna pani.

A może pani sobie życzy taki kremik z kości ogonowej, moglibyśmy służyć, świetnie działa na rozszerzenie komórek mózgowych. A może zaaplikować szanownej osobie osobiści masażyk, robilibym to chętnie trzy razy dziennie bez opłaty, łącznie z łamaniem kości. A równocześnie radzę zimne nastawczeczki 5 razy dziennie, aby łaskawa pani spała do godziny 9-tej rano i nie przeszkadzała pracującym ludziom.

A jeśli jeszcze raz pomyślił sobie djabełski skowronku poranny numer telefonu, to zadzwonię na Pogotowie, aby cię odwiozł do wariateczki.

Użyto mi. Odrożyłem uspokojony słuchawkę, ale widocznie to już był taki psi dzień, bo rozkoszny wymysł techniki, nauki, cywilizacji, motoryzacji i innych ptach mózdków, zapiał mi ponownie nad uchem.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

— Ale skąd! Polakierowało się czarnym lakierem! Heban powiadam panu!

— Czy pan przypadkiem nie jest w działo szarpany, panie Podeszewski?! Spodnie lakierować na czarno?

— Ależ szanowny panie! Spodniej deszczki się nie lakieruje, tylko boczki dookoła. Przecież inaczej nie można. Gdyby pan był zamówił z lepszego materiału, to nie mielibyśmy takiej pracy, ale i tak zrobiliśmy cacko, a pańska szanowna świętej pamięci ciotka będzie leżała wygodnie, jak w pudełeczku. Dawno już nie wykonałszy tak precyzyjnie trumienki. A czy plackaci już gotowe?

— Gotowe, panie — syczałem do aparatu — gotowe. Niech się pan zawnie w plackaci i ulóż w tej pańskiej hebanowej trumienne, a ja już przyjdę pana pokropić i sam przypilnuję, aby pana delikatnie odwieźli na spodynek wieczny.

Huknąłem słuchawką z i miejsca napisalem do agencji, że z dniem tym a tym rezygnuje z tej zdobyczy postępu.

JO-KO-MA.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

— Ale skąd! Polakierowało się czarnym lakierem! Heban powiadam panu!

— Czy pan przypadkiem nie jest w działo szarpany, panie Podeszewski?! Spodnie lakierować na czarno?

— Ależ szanowny panie! Spodniej deszczki się nie lakieruje, tylko boczki dookoła. Przecież inaczej nie można. Gdyby pan był zamówił z lepszego materiału, to nie mielibyśmy takiej pracy, ale i tak zrobiliśmy cacko, a pańska szanowna świętej pamięci ciotka będzie leżała wygodnie, jak w pudełeczku. Dawno już nie wykonałszy tak precyzyjnie trumienki. A czy plackaci już gotowe?

— Gotowe, panie — syczałem do aparatu — gotowe. Niech się pan zawnie w plackaci i ulóż w tej pańskiej hebanowej trumienne, a ja już przyjdę pana pokropić i sam przypilnuję, aby pana delikatnie odwieźli na spodynek wieczny.

Huknąłem słuchawką z i miejsca napisalem do agencji, że z dniem tym a tym rezygnuje z tej zdobyczy postępu.

JO-KO-MA.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

— Ale skąd! Polakierowało się czarnym lakierem! Heban powiadam panu!

— Czy pan przypadkiem nie jest w działo szarpany, panie Podeszewski?! Spodnie lakierować na czarno?

— Ależ szanowny panie! Spodniej deszczki się nie lakieruje, tylko boczki dookoła. Przecież inaczej nie można. Gdyby pan był zamówił z lepszego materiału, to nie mielibyśmy takiej pracy, ale i tak zrobiliśmy cacko, a pańska szanowna świętej pamięci ciotka będzie leżała wygodnie, jak w pudełeczku. Dawno już nie wykonałszy tak precyzyjnie trumienki. A czy plackaci już gotowe?

— Gotowe, panie — syczałem do aparatu — gotowe. Niech się pan zawnie w plackaci i ulóż w tej pańskiej hebanowej trumienne, a ja już przyjdę pana pokropić i sam przypilnuję, aby pana delikatnie odwieźli na spodynek wieczny.

Huknąłem słuchawką z i miejsca napisalem do agencji, że z dniem tym a tym rezygnuje z tej zdobyczy postępu.

JO-KO-MA.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

— Ale skąd! Polakierowało się czarnym lakierem! Heban powiadam panu!

— Czy pan przypadkiem nie jest w działo szarpany, panie Podeszewski?! Spodnie lakierować na czarno?

— Ależ szanowny panie! Spodniej deszczki się nie lakieruje, tylko boczki dookoła. Przecież inaczej nie można. Gdyby pan był zamówił z lepszego materiału, to nie mielibyśmy takiej pracy, ale i tak zrobiliśmy cacko, a pańska szanowna świętej pamięci ciotka będzie leżała wygodnie, jak w pudełeczku. Dawno już nie wykonałszy tak precyzyjnie trumienki. A czy plackaci już gotowe?

— Gotowe, panie — syczałem do aparatu — gotowe. Niech się pan zawnie w plackaci i ulóż w tej pańskiej hebanowej trumienne, a ja już przyjdę pana pokropić i sam przypilnuję, aby pana delikatnie odwieźli na spodynek wieczny.

Huknąłem słuchawką z i miejsca napisalem do agencji, że z dniem tym a tym rezygnuje z tej zdobyczy postępu.

JO-KO-MA.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

— Ale skąd! Polakierowało się czarnym lakierem! Heban powiadam panu!

— Czy pan przypadkiem nie jest w działo szarpany, panie Podeszewski?! Spodnie lakierować na czarno?

— Ależ szanowny panie! Spodniej deszczki się nie lakieruje, tylko boczki dookoła. Przecież inaczej nie można. Gdyby pan był zamówił z lepszego materiału, to nie mielibyśmy takiej pracy, ale i tak zrobiliśmy cacko, a pańska szanowna świętej pamięci ciotka będzie leżała wygodnie, jak w pudełeczku. Dawno już nie wykonałszy tak precyzyjnie trumienki. A czy plackaci już gotowe?

— Gotowe, panie — syczałem do aparatu — gotowe. Niech się pan zawnie w plackaci i ulóż w tej pańskiej hebanowej trumienne, a ja już przyjdę pana pokropić i sam przypilnuję, aby pana delikatnie odwieźli na spodynek wieczny.

Huknąłem słuchawką z i miejsca napisalem do agencji, że z dniem tym a tym rezygnuje z tej zdobyczy postępu.

JO-KO-MA.

— Kto do stu piorunów, bomb, kartaczy, jasnej cholery z jarzynami?!

— Panie, tylko nie tak nerwowo — odpowiedział mi jakiś basowy ton — ja rozumiem pańskie zdenerwowanie, ale nie mogliśmy niestety wcześniej dostarczyć...

— No, nareszcie! Z tymi krawcami nigdy nie można dojść do ładu.

— Czy pan zwrócił dostatecznie u dołu?

— Według zamówienia szanownego pana, zrobiliśmy według podanego wymiaru, wyglądu, jak pudełeczko, jak cacko!

— Zaozbębione na dole, przy stopach? Nie zapomniał pan?

KRONIKA

Czy pamiętacie o gwiazdce dla jeńców polskich?

Nie ma Ameryk. Czerwonego Krzyża w Generalnym Gubernatorstwie.

Kraków, 29 listopada. Pełnomocnik Niemieckiego Czerwonego Krzyża przy Generalnym Gubernatorstwie otrzymuje w ostatnich tygodniach coraz więcej listów, z których wynika, że wśród szerokiego kół ludności panuje mniemanie, jakoby w Warszawie i Krakowie znajdowała się ekspozytura Amerykańskiego Czerwonego Krzyża. Mniemanie to jednak jest mylnie.

Wszelkie podania i prośby muszą zatem odpowiadać do ich rodzaju być kierowane do właściwych władz w Generalnym Gubernatorstwie, względnie do komitetów lokalnych polskich czy żydowskich organizacji Naczelnego Komitetu Pomocy. Podania w sprawie poszukiwania zaginionych, szczególnie na terenie rosyjskim, załatwiane są jak zwykle przez odpowiednie placówki przy Prezydium Niemieckiego Czerwonego Krzyża w Berlinie oraz przez Polski Czerwony Krzyż w Krakowie i Warszawie. Podania, których nadawcy są obywatelami amerykańskimi, kierować należy do Generalnego Konsulatu Amerykańskiego w Berlinie, Hermann Göringstrasse nr. 21.

Zakaz przewożenia żydów oraz ich mienia przez spedytorów.

Kraków, 29 listopada. Kierownik przedsiębiorców transportowych na okręg krakowski wydał zarządzenie, w myśl którego z mocą natychmiastową wzbronione jest przewożenie żydów, ich ruchomości i towarów przez przedsiębiorstwa transportowe w okręgu krakowskim. Wykroczenie karane będą grzywną do zł. 500, względnie wykluczeniem z zrzeszenia przedsiębiorców transportowych.

Obozy pracy dla opornych rolników.

(Zet) Kieles, 29 listopada. Starostwo powiatu miechowskiego utworzyło w Skalbierzu i Gołczy przymusowe obozy pracy dla tych rolników, którzy w przepisany termin nie odstawił natożonych 40% procent kontyngentu zbożowego. Jednocześnie starosta zwraca się do wójtów w powiecie o zwiedzenie przymusowych obozów pracy, celem przekonania się o dodatnich skutkach tego zarządzenia. Zaareztowany winien zabrać ze sobą kocy, łopaty i naczynia do jedzenia.

Przebudowa dworca kolejowego w Częstochowie.

Częstochowa, 29 listopada. W gmachu dworca kolejowego w Częstochowie dokonana jest obecnie przebudowa poczekalni trzeciej klasy. Zerwano również drewniane oszalowanie przechowywał bagażu, a zamiast na to stworzona będzie nowa ubikacja o ścianach murowanych i obszerniejszych rozmiarach. Przy budowie tej zatrudnionych jest 20 robotników, a ukończenie jej nastąpi za dwa tygodnie.

STAN WOJNY NA WISLE wynosił w dniu 29 listopada w Krakowie minus 190, w Zawichocie plus 214.

JERZY RACKI.

Szły w podziemi

8)

Jakby na potwierdzenie tych słów, właśnie Walek wyszedł z „gabinetu”. Był zachmurzony. Podszedł do stolika, przy którym siedział Robert z Lolą i zażądał wódki.

— Cóż tak cicho siedzicie? — zapytał opryskliwym tonem.

— A cóż mamy krzyżać i skakać z radości, żeś był laskaw do nas przysiąść się, chociaż nikt cię nie prosił.

— Daj spokój Lola — wtrącił się Robert — cieszę się bardzo, że pan Walek chce z nami porozmawiać, ale dlaczego pan taki zły?

— Eh, bo mnie zirytował ten...

— ...rada? — podsunął Robert.

— Jak! on tam rada! Prostu Gwóźdź. Mój szef.

— Pański szef? A gdzie pan pracuje?

— A cóż to panu do tego? — spytał się podejrzliwie Walek — może pan z policji, czy co?

— Z żadnej policji, tylko mi się zdało, że on jest bardzo podobny do jednego z moich znajomych.

— E, to się chyba pan pomylił. On nie ma tutaj znajomych. To bywały w świecie ezowiek. Tyle ciekawych rzeczy mi opowiadał...

— Na przykład o tym podkopie...

— Tak, tak i o tym podkopie, a kto panu mówił?

— Mniejsza z tem. Wiem i tyle — odpowiedział Robert, nie chcąc zdradzać

Kraków, 29 listopada. Przed kilku dniami podaliśmy wiadomość, że Polski Czerwony Krzyż udziela informacji w sprawie przesłania paczek gwiazdkowych dla jeńców polskich, przebywających dotychczas w niewoli niemieckiej.

Dzisiaj jeszcze raz rzućmy pytanie: czy pamiętacie o gwiazdce dla jeńców polskich w Niemczech?

Wiemy, że w niejednym domu nasze przypomnienie wywołało pożądany odzew, że tu i ówdzie postanowiono wysłać taką paczkę, ale wiemy także, że w nawale spraw codziennych szybko zapomina się o dalszych sprawach. Sprawa jednak upominku gwiazdkowego dla naszych żołnierzy, których los zatrzymuje jeszcze w obozach jeńców, nie może być dla nas sprawą dalszą, musi być na pierwszym planie.

Każdy, kto obawia się, że jego paczka

może być zbyt skromna i niepozorna — niech pozbedzie się tych szkopulów. Nawet najskromniejsza paczka będzie dowodem pamięci o tych, którzy walczyl i musieli ponieść konsekwencje wojny. Niechże wzamian za to dostana choćby tę skromną paczuszkę gwiazdkowa, która osłodzi i opromieni im święta, spędzone już po raz drugi na obczyźnie.

Nie zwlekajmy więc. Jeszcze dziś trzeba skierować się do Polskiego Czerwonego Krzyża w Krakowie, przy ul. Pierackiego 19, 1 p., aby tam zasięgnąć informacji i doręczyć paczkę, która zostanie przesłana do miejsca przeznaczenia. Nie odkładajmy tej sprawy do jutra, bo czasu jest mało, a później nawet przesłany gwiazdkowy może opóźnić przesłanie paczki. Zapamiętajcie sobie adres: P. C. K. Kraków, ul. Pierackiego 19, 1 p., godziny urzędowe od 9 do 14.

Uregulowanie kwestji pomocy dla bezrobotnych.

(Jo) Kraków, 29 listopada. Ponieważ kwestja bezrobocia stanowi jedno z najważniejszych zagadnień absorbujących odpowiedzialnie czynności, które dążą do uregulowania go na drodze możliwego rozwiązania, to też w tym duchu zostało wydane rozporządzenie wchodzące w życie z dnem 1-go grudnia 1940 roku.

W rozporządzeniu wydanym przez Generalnego Gubernatora zostały określone warunki uzyskania zasiłku i ewentualnej jego odmowy, wysokość zasiłku w poszczególnych wypadkach, kwestja ubezpieczenia bezrobotnego, oraz inne szczegóły omawiające stosunek do Urzędu Pracy, Ubezpieczalni, pracodawcy i t. d.

Najważniejszym warunkiem uzyskania zasiłku na wypadek bezrobocia jest złożenie dowodów na istotną potrzebę zasiłku i wykazanie swojego kontaktu z Urzędem Pracy, który prowadzi ewidencję bezrobotnych. Warunki określające komu przysługuje zasiłek, są ustalane drogą służbowo-wewnętrznej zarządzenia kierownika wydziału pracy. Bezrobotny pobierający zasiłek chorobowy lub inne świadczenia zastępcze, nie może otrzymać dodatkowo zasiłku bezrobocia.

Wysokość zasiłku w wypadku braku pracy składa się z zasiłku głównego i dodatku na rodzinę i obliczana jest według klas miejscowości i zarobków. Zostały utworzone trzy klasy miejscowości:

- 1) klasa A miast Kraków i Warszawa.
- 2) klasa B miast liczących 50.000 tysięcy mieszkańców i więcej, oraz
- 3) klasa C miejscowości poniżej podanej ilości mieszkańców.

Klasa zarobków jest ustalana według pracy, jakoby otrzymywał bezrobotny, gdyby mógł wykonywać swoje dawniejsze zajęcia.

W wypadkach, kiedy robotnik może się utrzymywać samodzielnie, jako rolnik albo rzemieślnik, w zakładzie pracy jednego z małżonków, czy innego członka rodziny, Urząd Pracy może odmówić całkowicie albo częściowo zasiłku, jak również w wypadku niechęci do pracy.

Żydzi są wykluczeni od pobierania zasiłków, jak również właściciele koncesji na wykonywanie handlu domokręznego. W wypadku zapośredniczenia sił roboczych do Rzeszy udzielane być mogą w celu ulżenia położenia życiowego pozostałych w kraju członków rodziny, każdorazowo na pewien okres, zasiłki nadzwyczajne.

Każdy bezrobotny pobierający zasiłek jest obowiązany do zgłoszenia w Urzędzie Pracy zmiany stosunków swoich własnych, względnie członków rodziny, o ile ta zmiana wpływa na udzielanie i wysokość zasiłku.

Kierownik Urzędu Pracy ma prawo karania grzywną do wysokości zł. 200 osoby wykraczające przeciw przepisom tego zarządzenia.

„Andrzejki”.

(Jo) Kraków, 30 listopada.

Wróżby cieszyły się zawsze wielkim powodzeniem, od najdawniejszych czasów. Przeszłość zakryta nieprzeniknioną zasłoną interesowała nie tylko ludzi nauki, ale przedewszystkiem prostactków, którzy stawiali bezradni wobec zagadki śmierci, doznawali spełnienia jakiegoś snu, czy przypadkowo rzuconej przepowiedni znajdującej swoje spełnienie w niedługim czasie.

Mnożyły się Pytje, „mistrzowie wiedzy tajemnej”, chiromanci, grafologowie i cały szereg innych, z których jedni zdobywali tajemnicę wiedzy, drudzy powiększali grono szarlatanów i wyszukiwaczy zarabiających w niefrasobliwy i łatwy sposób na życie. Największym powodzeniem cieszyli się i cieszą ci ostatni, którzy wyszukują maiwnych, ciekawych, „lakomych” na odkrycie swojej przyszłości.

Alle przyszłość leży nieodgadniona, wróżbici zacieraają ręce, a panny (gdyż specjalnie dla nich będzie zawsze „pałaca” kwe-

stja małżeńska) robią wszystko, co mogą, aby dowiedzieć się czegoś o swoim przyszłym mężu, czy opłaci się wogóle na niego czekać, czy trawić w cichości ducha gorzcyk staropanińskiego losu.

W ostatnich czasach wyzwał wróżb na św. Andrzeja jest na wymiaru. Dawniej wyrabiał imagiacja fantazji dodawał skrzydeł, równocześnie był okazją do zebrań towarzyskich, zabawy i żartów.

Prócz „ceremonjału” z woskiem, równie ważny był z lustrem. Lustro musiało być ustawione naprzeciw drzwi otwartych do drugiego pokoju. Ten, który był ciekaw swojej przyszłości małżeńskiej, siadał przed lustrem w noc przed godziną dwunastą, w ciemnościach, jedynie przy zapalonych świecach na toalecie i wpatrywał się w lustro, w którym miał się ukazać przyszły mąż, czy żona. Cierpliwość uczestnika takiego „seansu” dochodziła nieraz do bardzo dużej skali i niezawysze bywała nagrodzona, ale przeżycia były emocjonujące w obramowaniu ponurego nastroju palących się świec, ciszego nocnej, niepokojących szmerów i oczekiwania zjawy w lustrze, nieznaney twarzy stanowiącej o przyszłości...

Wśród ludu zwyczaj „andrzejków” stanowił również okazję do wróżb dla dziewcząt, które naprzód musiały być ochronione od działania złych „uroków”. Dziewczęta lały wosk przez szpiłkę od włosów, przez kłuz od drzwi i w ten sposób zabezpieczały się przed złośliwością złych duchów. Niezmiernie ważną była wróżba z igłami, które puszczało się na wodę. O ile dwie igły się zeszyły, to był nieomylny znak, że dziewczyna wyjdzie zamąż. Emocjonujący był moment o północy, kiedy pieją koguty. Trzeba było złapać koguta, gdy zapieje, i wymienić jakieś życzenie, ukłoniwszy się trzy razy księżycowi, wtedy życzenie miało wszelkie szanse, aby się spełniło.

Starsi również łączyli z dniem św. Andrzeja wiele przyszłości i wróżb: „Gdy Andrzej się zjawi, to i zimą postawi”, albo „Gdy św. Andrzej ze śniegiem przybieży, sto dni śnieg na polu leży”.

Nagły zgon w kościele.

(Stan) Kraków, 29 listopada. Przed kilku dniami donieśliśmy o nagłym zgonie pewnej starszej kobiety w kościele OO. Karmelitów w Krakowie. O wypadku tym otrzymaliśmy dokładniejsze informacje.

W piątek, dnia 22 listopada, w czasie ostatniej Mszy św. o godzinie 9 zauważono, że pewna starsza kobieta, siedząca na stołku w kaplicy, niezwykle zbladła i zniechęciła. Kobieta popieszczona z pomocą i wyniesiono ją do przedsionka. Wszelkie próby ratunku okazały się jednak daremne. Zawezwani wkrótce lekarze stwierdzili zgon, wskutek udaru serca. Przy zmarłej znaleziono dokumenty, z których dowiedzieliśmy się, że nazywała się Franciszka Krzyżanowska. Zmarła miała 68 lat. O smutnym fakcie zawiadomiono natychmiast najbliższą rodzinę.

Niecodzienny wypadek nagłego zgonu w kościele, w czasie nabożeństwa, wywołał wśród zgromadzonych wiernych liczne komentarze. Niejednokrotnie słyszano głosy, że taki piękny, cichy zgon w domu Bożym jest godny zazdrości.

(Jo) NAGŁY ZGON. Przy ul. Krupniczej murarz Pawełek Tadeusz lat 45, zamieszkały przy ul. Księcia Józefa, po wypiciu kilku kieliszków wódki zmarł nagle. Zwłoki pozostawiono do dyspozycji komisji sądowo-lekarskiej do stwierdzenia zgonu przez lekarza pogotowia ratunkowego.

sie, że pamięta wczorajszą rozmowę z Walkiem.

— Napiliśmy się wódki. To jedyne, co nam zostało.

— Kto wie, czy nie ma pan racji.

Lola w milczeniu przysłuchiwała się rozmowie. Coś zaczęła podejrzewać.

— Czy znowu wybierasz się na jakąś robotę?

— Wybieram się czy nie, to nie twoja sprawa.

— Dlaczego? Mogłabym ci pomóc. Mało to razy pracowaliśmy do spółki?

— Tym razem nie. Potrzeba mi silnych ludzi. Ot takich, jak pan.

Robert oprzytomiał. Troski i zamartwienia zaginęły gdzieś w mózgu. Na pierwszy plan wysunęła się myśl, że może nareszcie znajdzie jakąś okazję do wybicia się. Postanowił działać. Trzeba było pozyskać względy Walka, a przez niego wybadać, co za ciemne interesy zafatwiano w podręcznym szynku. Ale trzeba było równocześnie być bardzo ostrożnym.

— Gdybyś chciał — mówił dalej Walek, przechodząc na bardziej poufaly ton — to mógłbym cię wsadzić do jednej roboty. Zarobek niemały, a ryzyko niewielkie. Poszedłbyś z nami?

— Dlaczego nie? A na czym polega robota?

— Tego ci dzisiaj nie powiem. Muszę się z szefem porozumieć, czy zgodzi się ciebie wziąć do pomocy. Jak się nazywasz?

— Nie pamiętasz? Wczoraj zapoznaliśmy się. Worczak jestem. Henryk Worczak. Z zawodu kanoelista.

— No to dobrze. Powiem szefowi, a jutro tu się spotkamy. O 10 wieczorem.

Pamiętaj! Ale ani pary z ust!

— Słowo! Dobranoc!

Robert spiesznie pożegnał się z Lolą i Walkiem i wybiegł. Chciało mu się skakać z radości. Zapomniał o swej udroce. Teraz miał okazję do wybicia się.

Wskoczył do przejeżdżającego tramwaju. Natknął się na aspiranta Kramarczyka. Ten złośliwie się uśmiechnął na widok Rzeckiego.

— Dobry wieczór panu redaktorowi. Cóż pan tu porabia w tej okolicy?

— Mam tu znajomych — odpowiedział. — Odwiedzam ich czasem.

— W takiej podejrzanej okolicy? — dziwił się aspirant.

— Trudno, panie komisarzu. Nie stać mnie na wyższe znajomości. Według statusu grobla. Nie będę się pchał tam, gdzie mnie nie chcą. Trzeba się unieść ograniczyć do sfery, z jakiej się pochodzi. Ma pan coś ciekawego dla mnie?

— Narazie nie, ale chciałem pana ostrzec.

— Ostrzec? Przed czym, czy przed kim?

— Niech pan na drugi raz nie pisze takich listów, jak ten dzisiejszy do mnie. My mamy możliwości. Pan rozumie? Możemy trafić do pańskiego szefa i wyleci pan jak z procy. Niech pan uważa!

— Dziękuję panu za zyczliwą radę i nie omieszkać z niej skorzystać. Ale kto wie, czy pan mnie nie będzie jeszcze potrzebował. — Ucisnął dłoń zdziwionego trochę aspiranta i wyskoczył z tramwaju.

IV.

Rzecki miał tę właściwość, że zawsze zjawiał się nie w porę. Gdy ktoś miał zamiar pochwalić go — nigdy nie było go pod ręką, zato, gdy miały się posypać gromy — zawsze był obecny i musiał wysłuchać steku nieprzyjemności. Tak było i tym razem. Zaledwie wbiegł do redakcji, a już woźny zawiadomił go, że

„pan prezes” chce z nim mówić. Pan prezes to był prostopu naczelny redaktor, ponieważ jednak był on honorowym prezesem jednego z klubów sportowych, przeto ogólnie tytułowano go panem prezesem.

W innym czasie Robert bardzo przejałby się tą wiadomością, gdyż byłby pewny, że zmyja mu głowę, może zagrożą wydaleniem. Ale dzisiaj było mu wszystko jedno i był zdecydowany postawić się ostro.

Szef przyjął Roberta bardzo chłodno. Podał mu dwa palce i zdejmując wielkie, amerykańskie okulary, spojrzal na niego zpodobła.

— Mój panie, co pan sobie właściwie myśli! Całymi dniami niema pana w re-kierunku, przynosi pan same bzdury, ale na pierwszego bierze pan ogromną gazę. Pytam się, jak ją długo mam to znosić?

— Tak długo, jak się będzie panu prezesowi podobalo. A co do mojej roboty, to proszę porównać wykaz mojego wierszowego. Piszę najwięcej bodaj z całej redakcji — wybuchał Rzecki — przynoszę wiadomości, których nikt inny nie byłby w stanie wydosztać. Moja gaża wcale nie jest olbrzymia. Biorę akurat jedną piątą tego, co bierze inny pan, który nie pisze ani słowa. Chyba, że bierze on pieniądze zato, aby właśnie nie pisał, bo gdyby on ruszył konceptem, to byłaby bzdura, jakiej świat nie widział.

Prezesa prostopu, jak się to mówi, zatkalo. Nerwowo mrugał oczyma i nie wiedział, jak ma się ustosunkować do wybuchu młodego człowieka. Powinien go właściwie wyrzucić za drzwi, wogóle pozbaawić go posady, ale Rzecki raz zacząwszy mówić, już nie mógł się powstrzymać.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Czy można umrzeć z miłości?

Oto, co na ten temat mają do powiedzenia nowocześni bohaterowie Wertera, francuscy artyści, którzy w filmie „Cierpienia młodego Wertera” odgrywali główne role.

Charlotte, niezapomnianą bohaterką Goethego była pełna wdzięku artystka. Anny Verney, która nie wahała się zacząć swej odpowiedzi od ryzykownego paradoksu, że: — Między romantyzmem a modernizmem nie ma żadnej różnicy ponad... suknie!.. Kobiety dzisiejsze są tak samo kochliwe i sentymentalne jak i sto lat temu. Serce ono i teraz cierpieć i kochać jak sto lat temu. Kobiety dzisiejsze, to romantyczki, które same o swym romantyzmie nie wiedzą. Tylko warunki życiowe nie pozwalają im poświęcać się miżoniarzom, uczuciom i sentymentalnym rozważaniom tajemnie sercowych. Ale proszę której z nas zapewnić beztrudne życie, spokojną pracę, nie zderzając zdrowia i nerwów. Zaraz kobieta taka nabierze delikatności i wdzięku w obejściu, straci chłopięcą szorstkość bycia, przestanie propagować „koleżeństwo” młodych pańien z chłopcami i pić wódke. Odżyje w niej tęsknota za wielką miłością, zacznie hodoować w swym wypielegnowanym mieszkanku egzotyczne kwiaty, do sukni wieczorowej kupi sobie wachlarz, a codzienną jej lekturą stanie się podręcznik: „Jak się podobać”. Tylko ciężkie warunki współczesne zabijają w nas niewinny romantyzm i tak właściwą w każdej kobiecie tkliwie pielęgnowaną w głębi serca tęsknotę za Wielką Miłością.

Miłość, miłość i jeszcze raz miłość. Nie jej nie przeszkadza w marzeniu o „Nim”. Ale dzisiaj kobieta nie ma czasu wyłączenie dla miłości. Wyobraźmy sobie, że mnie się przydarzy historia Charlotte. Czyż mogę mieć czas na umieranie z miłości? Musiałabym swoje uczucie zamknąć w sercu na podwójne zamki i dalej studiować rolę, mierzyć suknie, chodzić na próby, grać... Praca przedewszystkiem! Takie jest życie! Ale serce kobiety nie zna zmian życia.

Zakochany Werterem Charlotte — Anny Verney — był w filmie znany amant Pierre Richard Wilma. Ten nowoczesny Werter nie uchylił się od odpowiedzi na pytanie, czy można umrzeć z miłości:

— Ależ naturalnie, można — i nie tylko można, ale umiera się naprawdę. Wystarczy przegladnąć dzienniki, ileż zbrodni i samobójstw popełnia się z miłości! Doprawdy, świat się mało zmienia. Tyle tylko, że współczesny Werter przed popełnieniem samobójstwa z miłości morduje swoją ukochaną, nierazko jeszcze przy okazji parę osób niesympatycznych z bliskiej rodziny i czyn taki kwalifikuje się do okropnych kronik policyjnych, a nie sentymentalnych romansów. A Werter nie traci z rozpaczy szlachetności serca. Nie żąda od Charlotte, aby opuściła męża, ognisko rodzinne. Cierpi, rozpacza, ale serce jego zostaje wielkie. Żegna ukochaną i w lesie, zdala od ludzi, w strzale z pistoletu szuka wybawienia. Czyż nie jest to piękniejsze, niż dzień dzisiejszy?

Albert, mąż Charlotte, w interpretacji Jeana Galland, jest również zdania, że w r. 1940 można umrzeć z miłości naprawdę, jak w czasach Wertera:

— Ludzie się nie zmieniają i miłość w czasach automobilizmu, samolotów i błyskawicznego postępu nie straciła nic ze swego uczuciowego napięcia. A że miłość i rozum rzadko chodzą w parze, cóż dziwnego, że mężczyzna czy kobieta, w sytuacji bez wyjścia, są gotowi na wszystko. Werter mnie pasjonuje! Umierać z miłości... Dłaczegożby nie?... Piękna śmierć jest więcej warta, niż brzydkie życie.

Obok utalentowanych artystów, w całym zrozumieniu wielających bohaterów Goethego, zabrakł w ankiecie głos... elektrotechnik, biorący udział w montażu filmu.

— Co za pytanie, czy można umrzeć z miłości. Ja sam przecież chciałem się zabić. Narzeczona mnie w zeszłym roku opuściła i oszalałem poprostu... Działam sam się z siebie śmieję, ale lepiej z miłości nie żartować. Nie gorszego niema na świecie.

Krawcowa ze studia filmowego jest trochę innego zdania: — Rozumiem, że mężczyzna zabija się dla kobiety, ale kobieta nie może się, moim zdaniem, zabić dla mężczyzny. Czyż jakkolwiek z nich jest tego wart?

Ankieta zamknął lapidarnym słowem polejant, regulujący ożywny ruch przed studio filmowym: — Pewnie, że można i z miłości umrzeć. Warjatów nigdy nie brak...

A może ten polejant jest najbliższy prawdy. Trudno to rozstrzygnąć!.. Kto odpowie, czy zabić się z miłości — to szaleństwo, czy bohaterstwo?

Ankieta stwierdza jedno: że i dzisiaj ludzie umiela kochać naprawdę... **Jane**

(Jo) **WYPADKI NA ULICY.** We czwartek wieczorem na ul. Nadwiślańskiej została przejechała przez samochód Magdalena Stawiarz, lat 48, doznając złamania lewego obojczyka. Zawezwany lekarz Pogotowia udzielił jej opatrunku, poczem polecił przewieźć do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Wieczorem wypadła z tramwaju przy ul. Lubicz kobieta nieznanego nazwiska, lat około 40, doznając wstrząsu mózgu. Po udzieleniu pierwszej pomocy przez lekarza Pogotowia Ratunkowego, została odwieziona do szpitala św. Łazarza.

Z EKRAMU.

Szlakiem szaleństwa.

Kraków, 29 listopada.

Minęło już 14 miesięcy od zakończenia działań wojennych w Polsce. Niejedna z ran, zadanych krwawą reka wojny, została zablizniona. Ruszyły fabryki i warsztaty, otwarto podwoje szkół, ruch na ulicach jest większy bodaj, niż przed wojną. W kawiarniach i restauracjach tłoczy się publiczność. Gra się w karty i słucha się muzyki jak „za dawnych dobrych lat”. Zwolna zaciera się wspomnienie wojny, której przyczynione odgłosy dochodzą nas jeszcze z zachodu i południa.

W ten pozorny spokój wdiera się w nasze myśli wspomnienie upiornych dni wrześniowych r. 1939. Słychać warkot samolotów przypominamy sobie, że kilkanaście miesięcy temu warkot ten zapędzał ludzi do schronów i napełniał przerażeniem. Dalekie odgłosy strzałów ćwiczebnych narzucają nam wspomnienie ognia artyleryjskiego wojny, prowadzonej na ziemiach polskich.

Nie wszyscy przeżyli okropności wojny w całej ich rozciągłości. Zwłaszcza mieszkańcy południowej części Polski widzieli wojnę tylko w skrócie kilku dni, gdyż nawał wojenna szybko przewaliła się, zdążając ku północy i wschodowi.

Dzisiaj mamy możność zobaczenia tej kampanii w filmie. Kino „Wanda” wyświetla od dziś dnia dokumentarny film o historycznym znaczeniu pt. „Szlakiem szaleństwa”. Jest to film dokonany w ogniu działań wojennych. Na zdjęciach widzimy samoloty niemieckie w pełnej akcji, widzimy jak od kadłubów samolotów odrywają się bomby, by siać na ziemi spustoszenie i zagładę, widzimy długie lufy armat, wypływające pociski na szeregach wojska polskiego, ukryte poza słonnami dymu, wydobywającego się z pałaców domostw i zagród. Widzimy Warszawę w czasie oblężenia, a potem skutki przeciągania zgóry skazanej na niepowodzenie akcji obrony stolicy państwa. Gole mamy domów

Odnawianie domów w Radomsku.

Radomsko, 29 listopada. Prace naokoło odnowienia domów Radomska robią szybkie postępy i spodziewać się można, że jeszcze przed nastaniem mrozów zostaną całkowicie ukończone. Jednocześnie domy, szczególnie w śródmieściu otrzymują jasne otynkowanie, a sklepy położone w centrum poszerza się i modernizuje. — W miejscie wazkich i ciasnych okienek wystawowych, jakie dotychczas stosowano, buduje się obecnie obszerne i przejrzyste wystawy, przez co i lokale wewnętrzne zyskują na szczególne wyróżnienie, albowiem doniedawna istniały tu tylko małe, brudne sklepyki żydowskie, stojące w rażącej sprze-

warszawskich zieją ku nam pustka, stony gruzów wskazują szlaki męczeństwa. Można sobie zadać pytanie, czy wyświetlenie tego filmu dzisiaj po 14 miesiącach jest celowym i wskazanym, czy ma raczej bytu odświeżanie tych przykrych i wstrząsających wspomnień.

I na t o jest odpowiedź. To jasne, że film ten nie jest przeznaczony dla słabych natur i ludzi nerwowych. Ale jest to jak lekarstwo, które będąc niesmaczne, jednak pomaga do uzdrowienia, jak operacja, przez którą zadaje się ból, ale ratuje się życie. Są pewne rzeczy w dziejach kampanii polsko-niemieckiej, o których zapomnieć nie wolno. O tych sprawach przypominają nam film Szlakiem szaleństwa.

Szaleństwem była nie walka żołnierza polskiego, który spełnił swe zadanie aż do ostatka. Szaleństwem było, że ci, którzy mieli obronić Polskę murem swych pierś, którzy zapowiadali całemu światu, że nie odstąpią ani piędzi naszej ziemi — nie dotrzymali słowa i jako pierwsi znaleźli się poza granicami państwa, nie troszcząc się o to, że za nimi pozostają gruzy, jęki tysięcy konających i płacz miljonów zawiedzionych i zrozpaczonych.

O tem ma nam przypomnieć film „Szlakiem szaleństwa”.

I jeśli dotychczas kinoteatry wypełniały się tłumami widzów, pieszącymi na oglądanie przygodnych komedji i kryminalnych dramatów, to należy mieć nadzieję, że również wielka ilość widzów pospieszy na film, który przedstawia tragedję państwa i którego głównym bohaterem, bodaj niewidocznym w filmie — jest naród.

W stukocie silników samolotów, w grzmocie dział, w terkocie karabinów masywnych przeżyjemy po raz wtóry tę wojnę bez precedensu. Będziemy wówczas mogli w skupieniu powrócić do rozpatrzenia tej tak niedawnej a tak upiornej przeszłości i będziemy mogli wyciągać wnioski na przyszłość.

czność z elementarnymi pojęciami o higienie i estetyce. Dzięki usunięciu żydów ze śródmieścia i powrotnego sprowadzenia firm aryjskich, które swego czasu na skutek forteli i machinacji żydowskich zamknięte były opuścić najlepsze sklepy w centrum miasta, mogą obecnie firmy te podjąć na nowo swoje czynności w okazałych, pięknie odnowionych lokalach handlowych.

(Jo) **ADRESY APTEK, DYZURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE:** Mikołajska 4, tel. 110-42; Stradom 6, tel. 121-35; Aleja 29 Listopada 17, tel. 139-21; Adolf Hitlerplatz 13, tel. 131-72; Karmelicka 23, tel. 106-62; Starowiślna 77, tel. 160-92;

Długa 66, tel. 147-33; Kościuszki 18, tel. 139-45; Rakowicka 12, tel. 114-08; Kalwaryjska 27, tel. 147-06.

(Jo) **STRACIŁ OBYDWIE NOGI WSKAKUJĄC DO POCIĄGU.** W nocy z czwartku na piątek na dworcu w Plaszkowie Ziaja Roman, rolnik lat 30, pochodzący z Łańcuta, wskakując do pociągu wpadł pod koła, które mu uciły obydwie nogi. W stanie ciężkim został przewiezony do szpitala św. Łazarza, po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia Ratunkowego.

Z Warszawy i okolicy.

Ankieta R. G. O.

Rada Główna Opiekuńcza, na zlecenie Niemieckiego Czerwonego Krzyża, zarządziła w Warszawie ankietę w sprawie liczby dzieci do lat 14, dożywianych albo całkowicie żywnością w zakładach i placówkach opiekuńczych. Biuro miejskiej rady opiekuńczej rozemkało już tę ankietę na terenie Warszawy i obecnie jest w trakcie opracowywania nadchodzącego materiału.

Uchwała prezydium SKSS dotychczasowa komisja opieki nad wysiedlonymi została przemianowana na sekcję opieki nad wysiedlonymi i uchodźcami, odpowiednio zaś komisje otrzymały nazwę komisji sekcjowej.

Postrzelenie z zemsty.

Do składu win przy ulicy Kamienkowskiej w Warszawie przybyło onegdaj wieczorem trzech nieznanymi osobników, którzy zajęli miejsce przy stole i zamówili flaszkę wódki, którą im gospodarz podał. Po pewnej chwili jeden z przybyłych wydobyl z kieszeni rewolwer i strzelił do stojącego za bufetem szynkarza. Gdy ranni zaczęli krzyczeć, napastnicy zbiegli.

Dochodzenia policyjne wykazały, że chodzi w tym wypadku o akt zemsty osobistej. Dalsze śledztwo wykazało niewątpliwie bliższe szczegóły niezwykłego napadu.

Zastrzelony przez złodziei w piwnicy z węglami.

W piwnicy domu przy ulicy Zymirskiego w Warszawie złodzieje węglowi zastrzelili wchodzącego do swojej piwnicy mieszkańca domu. Po dokonaniu zbrodniczego czynu, złodzieje rzucili się do ucieczki, nie zabierając upatrzonego węgla. Martwą ofiarą śledzkich rabusiów znalazł po pewnym czasie dozorca domu, który natychmiast wszczął alarm. Poświeg policyjny nie dał jednakże nadziei pozytywnego wyniku.

Rady na czasie.

PLAMY NA POLITURZE. Kragi, powstaje od stawiania na politurowanych meblach szklanek z herbatą i t. p. można wywabić następująco: posypać plamy mialką zwilżoną solą, po upływie kilku minut lekko tą solą wycierać i wreszcie ją zetrzeć. Do lyżeczki olejku migdałowego czy oleju lnianego dodać kilka kropel spirytusu, zwilżyć tem miękki galganek, wtrzeć mebel i następnie dobrze wypolować.

BRUDNE LUSTRA. Lustra czyści się w następujący sposób: przeciera się je mieszaniną kredy i alkoholu, albo myje się ciepłą wodą z lyżeczką nafty.

BAJMY O CZYSTOSĆ MASZYNY DO SZYCIA. Po naoliwieniu maszyny do szycia należy przestębnować kilkakrotnie bibulę, w którą wsiałknie wszystkie zbywające olej, w ten sposób uniknie się plamienia materiałow w czasie szycia.

DEBÓWYCH PODŁÓG NIE MYJE SIĘ. Woskowych podłóg debowych nie zmywa się wodą. Nagromadzone na nich brud zmywa się szmatką, zamoczoną w nafcie. W miejsce nafty używa się innego niepalnego plynu, jaki można dostać w handlu. Potem czystą suchą ściereką wyciera się do sucha. W ten sam sposób czyści się futryny u okien.

SZPARY W PODŁODZE LUB W DRZEWIE. Gazetą rozmoczoną w wodzie z aluminiem zakleja się doskonale szpary w drzewie lub podłodze. Papkę tę przy pomocy noża lub dłuta upycha się twardo, następnie pociąga farbą w odpowiednim kolorze. Trzymają się doskonale i jest zupełnie niewidoczna.

JAK UCZYNIĆ TRWAŁEMI PODESZWY DO BUTÓW? Aby uczynić podszwy jak najtrwałszymi, zaleca się posmarować je trzy, cztery razy pokostem (Kaparfernis). Skóra przez natarcie tym pokostem dostaje koloru drzewa mahoniowego i staje się nieprzemakalna. Pokost powinien za każdym razem zaschnąć, nim się na nowo skórę nacierza.

WYBABIENIE PLAM Z BIELIZNY, SPOWODOWANYCH WILGOCIĄ. Praktyczny jest środek wywabiania plam z bielizny, powstałych wskutek wilgoci z pomocą maślanki. Namoczyć w niej na dobę namoczone szuki bielizny, a potem wyprać je w mydlinach. Nieraz się zdarza, że trzeba powtórzyć tę operację, aby osiągnąć pożądany skutek. Maślanka ma tę własność, że nie niszczy tkaniny tak, jak inne ostre, kwaśne środki, które przejadają i niszczą białiznę, bez pożądanego przytem skutku.

ZAPOBIEŻENIE OD KOPCENIA LAMP NAFTOWYCH. Aby światło w lampach było czyste, jasne, aby lampy nie kopcily i nie wydzielały przykrego zapachu, należy wyspać do rezerwoaru, mieszającego naftę, lyżeczkę soli na 1 litr nafty. Środek ten jest wypróbowany.

Co grają w kinach?

Na ekranie Wandy:

do dnia 5 grudnia 1940 film p. t.:

„Szlakiem szaleństwa”

Film nakręcany w ogniu polsko-niemieckich działań wojennych.

Szczegóły w programach

Kinoteatr „SZTUKA”

Kraków, ul. św. Jana 6

Od piątku, dnia 29 listopada b. r. do czwartku, dnia 5 grudnia b. r. przepiękny film muzyczny p. t.

Księżniczka z Bacu

W rolach głównych: GUSTI WOLF HERMAN THIMIG THEO LINGEN

Początek o godzinie 4.00, 6.00 i 8.00 wieczorem. W soboty i niedziale o godz. 2.00, 4.00, 6.00 i 8.00. W niedziela i święta FORANEK o godz. 11-tel.

Szan. P. T. Publiczność prosi się o punktualne przybycie na początek seansów. W soboty, niedzielę i święta tylko zamknięte przedstawienia. — Z ochwłą rozpoczęcia seansu wstęp na salę wzbroniony.

KINO „UCIECHA”

Kraków Starowiślna 16 Tel. 125-16

Od piątku, dnia 29 listopada b. r. do czwartku, dnia 5 grudnia b. r. wyświetla wspaniały film p. t.

Godzina pokusy

W rolach głównych: LIDIA BAAROWA i GUSTAW FRÖLICH

Nadprogram: Tygodnik dźwiękowy.

Początek w dni powsz. o godz. 16, 18 i 20. W sobotę o godzinie 14, 16, 18 i 20. W niedzielę o godz. 11, 14, 16, 18 i 20.

Kino „Atlantic”

Kraków, ulica Stradom 15

wyświetla od piątku, 29 listopada 1940 do czwartku, 5 grudnia 1940 polski film dramatyczny p. t.

„Ty, co w Ostrej świecisz Beamie”

W rolach głównych: Kazimierz Junosza-Stępski Mieczysław Cybulski Maria Bogda Lena Zeligowska

Nadprogram: Aktualności z Gen. Gubernatorstwa i Dodatek Kulturalny.

Początek programów o godz. 4, 6 i 8. — W sobotę o godz. 2, 4, 6 i 8. — W niedzielę i święta o godz. 11, 2, 4, 6 i 8.

Pomyłki w druku, wynikłe z powodu niewyraźnego i nieczytelnego pisma, nie będą uwzględniane przy reklamacjach.

Famlna.

Wolne posady, CHŁOPKA do posyłek, CUKIERNIKA, POTRZEBNA dziewczyna, DZIEWCZYNA do wszystkiego, PRZYJMIAŁ pomocnika, MECHANIK, POSZUKUJE się na terenie, METALOWIEC, POMOCNICA, CHŁOPAK, NAUCZYCIELKA, REPREZENTACYJNA, DROGO-MISTRZÓW, Wyciąć i przechować!

UCZNIĄ do nauki elektrycznej, Posad poszukują, TECHNIK, MŁODA, SIEROTA, SZUKAM, TŁUMACZ, KUPIE, PARCELE, DQM, DZIEWCZYNA, PRZYJMIAŁ, MECHANIK, POSZUKUJE, METALOWIEC, POMOCNICA, CHŁOPAK, NAUCZYCIELKA, REPREZENTACYJNA, DROGO-MISTRZÓW

BUCHALTER-BILANSISTA, KUPIE, KNOTY, SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

SPRZEDAM, KLUB, JADALNIA, SYPIALNIA, PALTO, SPRZEDAM, GARNITUR, URZĄDZENIE, FUTRO, SPRZEDAM, PIANINO, SPRZEDAM, WIELKA OKAZJA!

Wszędzie do nabycia! ILUSTROWANY KURIER POLSKI Dzieci z całego świata! Warszawa świąteczna...

WALOR BEZTUSZCZOWY ŚRODEK DO MYCIA, UNIEWAŻNIAM, ZGŁOSZENIA, WYMIANA, WYDAWAJĄCY, WYPOŻYCZA, W SZYBKIM TEMPIE!

SIEW, Z treści Nr 14 tygodnika "SIEW", Wymiana, WYDAWAJĄCY, WYPOŻYCZA, W SZYBKIM TEMPIE!